

Vers fekete tintával

Gál László

Fekete tintából fekete könnyet,
hol van immár Bellák tanító?
a betűt adta és a könyvet,
felbűjtő volt, ügyvéd és bíró,
e garnizállóban a portás.
Vajon mi történt a kétszerkettővel,
hol a léniája és nádpálcája,
hol vészett el, melyik Mohácsnál,
fölénye, gőgje, tudománya?
Es hol a régi dobogó-igazság,
amelyre törpék garral állnak,
rég szememből hol esett ki
a csodálkozás és alázat?

Reggel nyolctól a harangszóig
kis életemben a tudás fája,
s ha sose érek már dobogóig,
hát hogyne, hogyne, hogyne fájna.
Kopasz fején néhány szál sörte,
én kicsi lettem és ő is törpe,
én minden-minden oly parányi,
a ház játékkockákból épült,
a messzi kék szürkére révült,
az ég, a föld, a lány, a csók is,
minden megvénült.

Ó, hol van immár Bellák tanító?
pedig én olyan kicsi voltam,
én akkor mindig mindent hittem,
én akkor mindent megtanultam.
Hát mért nem szólt, hogy minden mindegy,
hogy minden talmi, hogy jó megállni,
mert nem örök a kétszerkettő
és semmi e piroslámpás szép világban,
amely magyar királyi.

Hát mért nem szólt, hogy ő is árva,
családja van és tüdővése,
Azurparton szeretne élni
és száz korona a fizetése.
Hát mért nem szólt, hogy nem világít,
csak nadrágján a fakult ülep,
hogy ordíthat itt akár az isten,
a kispolgár jól alszik és süket,
s ha fölébred, csak egyet fordul.

Hát mért nem mondta, hogy Kánaánban
a tej és méz csak módjával folyik,
hát mért nem szólt, hogy ő is, ő is, ő is
csak éheznek és csak utálkozik?
Már késő minden és minden hiába,
ő már csak gallér, kézelő és pálca,
csak rossz emlék, csak rossz ízű hazugság,
ez az igazság.

És bújok most már két deci boromba,
pedig istenné énekeltem volna
Bellák tanítót, s első iskolámat.
De csak dobogót énekelek, fekete táblát,
és krétát, és hogy pálca volt a kezében.
Vert, mert verték és mert verték, aki verte,
ez volt a Rend és istene a Pálca,
a Kánaánba, a Kánaánba.

A kiserdőben, a Ferencváros szélén,
föld alá vájták életüket éhes magyarok,
keserű munkanélküliek, vézna gyerekek,
és egyre-egyre várandós anyák.
Se fürdőszobájuk, se karosszékük nem volt,
és szappanuk, mint Afrikában a zuluknak.
Csak boldog hazájuk volt, ezeréves.

Csak árpádcsakós rendőreik, rendőrkapitányuk,
se folyóvíz, se villany, se petróleumlámpa.
De övéké volt a mennyek országa
s a tömjénfüst, a templomsarokban,
mert az első padokban pékek ültek és hentesek
és a városatyák.

— Olvasta? — sápítozta egy vénasszony a kávéházban,
(haboskávét ivott, tejszínnel és kuglóffal)
egy részeg munkás megölte a feleségét,
két ártatlan gyerekét... Rettenetes!
Mert ezek szombaton elisszák fizetésüket,
és akkor, persze, nincsen kenyerük,
se új ruhájuk, se autójuk, se kétszoba, összkomfort.
Most felakasztják, biztosan felakasztják!
Bali Mihály kell nekik! Híhihi...
És Blériot már átrepült a La Manche-csatornán.

Isten képére teremtettek engem,
a rendőrt és a rendőrkapitányt,
az öregasszonyt és Vilmos császárt,
a földbevájt viskók lakóit,
gróf Tisza Istvánt, Bellák tanítót,
a koronás cédát az utcán és Ferenc Józsefet,

*Damjanich táborkot, akit felakasztottak,
(az iskolám a Damjanich-utcában volt)
a részeg munkást, a családirót
és Bali Mihály állami ítéletvégrehajtót.*

*Vers ez, fekete tintával,
szólj, szólj fekete versem.
És ha majd kiöntöm fekete tintám,
zöld és pirossal. énekeljeteek engem.
Zöld tintával a mégis tavaszt
és pirossal az arany életet.
De hol lesz akkor már Bellák tanító?*